

בזה אחר זה ישו נעצר באבולו של פרנץ צ'סקו רוזי ומהטון של וודי אלן. הפליט מבקר קולנוע. ישו היתה הפעם הראשונה שלו בפסטיבל: "יומיים בקאן שקולים כנגד שבועיים בכל פסטיבל אחר."

רוזי נטל לידיו ספר, כמעט קלאסי, של השמאל האיטלקי, מאת סופר בשם קארלו

אפוקליפסה עכשיו

עיניו הקרועות של מרטין סין, גיבור הסרט אפוקליפסה עכשיו, שהביא לבמאי פרנסיס פורד קופולה את הפרס הגדול.

מיכל על הדגל

דגל ישראל התנופף השנה ב־ קאן הודות לסדרה של מיכל בתיאדם רגעים, שהוצג במסגרת

בעלי איכות אמנותית. הסרט מהווה כרטיס־כניסה מבטיח למיכל, כבמאית המטיבה להדריך שחקנים ולנצל את המצלמה להעברת רגשות ואווירה. מיכל הוזמנה להשתתף בפסטיבל סן פרנציסקו.

המדבר על משמעויות עמוקות של אשמה ואמונה על רקע מדינות הדרום. נעשית המלאכה בניבוש וליטוש המעוררים התי פעלות.

הצלחות בטוחות

ה כעיה היחידה של האמריקאים טמונה, אולי, באותם ריגשי נחיתות התוקפים אותם לפעמים, מול המסורת הר חברתית של היבשת הישנה. זה מה שקרה לפרנסיס פורד קופולה. אפוקליפסה עכשיו הוא הסרט שאחרי חמש שנות הכנה והוצאות, שעלו כבר על שלושים ושישה מיליון דולרים, צריך היה להיות התשובה של הקולנוע האמריקאי למילי־חמת וייטנאם. ואכן, החלק הראשון ב־ סרט, המספר על קצין המקבל פקודה לעלות אל תוך הג'ונגל הקאמבודי ולחסל שם קצין אחר, שמסרב להישמע להוראות הממונים עליו. הוא מרתק עד כדי כך, שנראה כי אכן דף חשוב נרשם בתולדות הקולנוע. סצנה אחת, לפחות, שבה להקת מסוקים פושטת על כפר וייטנאמי לצילילי האוואלקיריות של זאגנר, הוא פשוט מד־הים, אלא שככל שמעמיקה חדירתו של הגיבור אל תוך הג'ונגל בדרך אל קורבנו (המשך בעמוד 52)

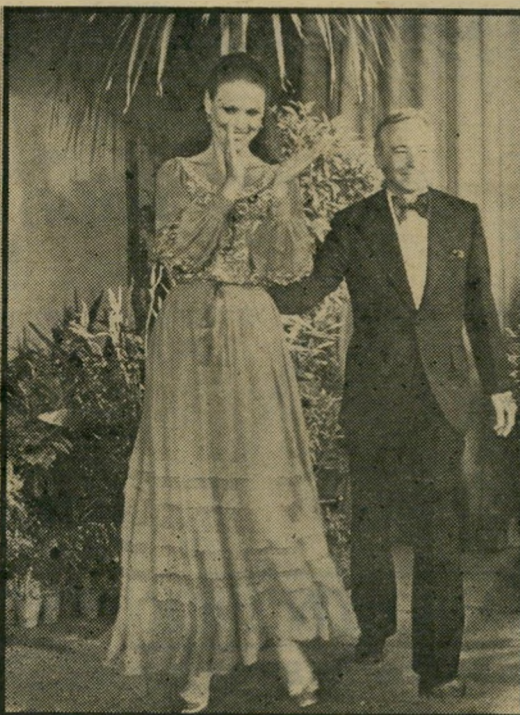
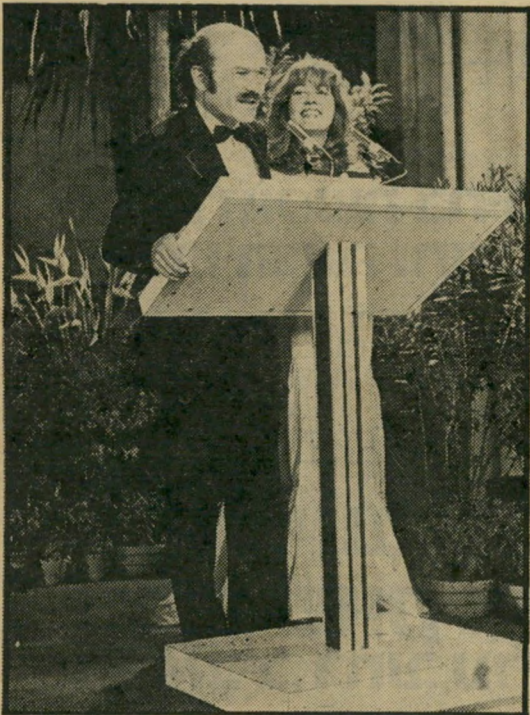
לוי, שסיפר על גלותו, מסיבות פוליטיות בשנות השלושים, לכפר קטן ועני בדרום איטליה. זוהי פואמה רגישה, רבגונית ומרהיבה ביופיה, המדברת בעת ובעונה אחת על מצב סוציאלי, פוליטי ואנושי, ישבו נמצא איזור נכשל זה של איטליה או, וכדבריו של רוזי, גם היום מפגל הדרום אחר הצפון.

אשר לוודי אלן, הוא שב לקומדיה בסרט שחור־לבן המטפל ישוב בנושא החביב עליו, תיסכוליו האינטלקטואליים של מש־כיל יהודי בניו־יורק. מאחרי הסאטירה השנונה והדיאלוגים המבריקים, שאינם מפתיעים אצל אלן, מצייר הסרט תמונה מעמיקה של שיכבת המנהיגות הרוחנית האמריקאית, הרבה יותר משכנעת ומדויקת מן הניסיון הדרמטי שלו ברגשות. מה שהתרחש בהמשך הפסטיבל משקף, למעשה, בנאמנות את מצב הקולנוע היום בעולם. היוצרים האמריקאים התגלו, פעם נוספת, כשולטים הבלעדיים בעיצוב שפת תמונת, אם בסרטים אינטימיים כמו נורמה ראי או במותחנים פוליטיים כמו תיסמונת סין. תסריטים בנויים להפליא, סיפורים שאינם מניחים לצופה אף לרגע, הדרכת שחקנים יעילה, עריכה הדוחפת ללא הרף את הסיפור קדימה, הוליווד עדיין יושבת על פיסגת המיקצועיות. גם אם יש במאי שרוצה לעשות סרט מזור, כמו ג'ון יוסטון בסרטו התבונה שבדם,

הסרט תוף הפח יצר מבוכה רבה אצל השופטים של הפסטיבל, שלא ידעו להחליט עד לרגע האחרון אם לא להעדיפו על פני האינפואה של קופולה. לבסוף חילקו השופטים את דקל הזהב בין שני הסרטים.

תוף הפח

הבמאי הגאה וולקר שלנדורף מקבל את דקל הזהב מידיה של זיאן מורו. סירטו, תוף הפח, התגלה כהפתעת הפסטיבל.

השחקן הקורן השחקנית גבוהת־הקורן מה, מארת קלר, מעניי משחקו בתיסמונת סין, על את הפרס לג'ק למון.

השחקנית המאושרת סאלי פילד חגגה את ניצחונה האישי השנה, כשזכתה בתואר השחקנית הטובה.